

[Undervisningsministeren]

opmærksom på, at den nugældende lov er meget mindre detaljeret, også mindre detaljeret end det lovforslag, der ligger på folketingets bord nu, men hvis det i folketinget er et ønske, at vi i endnu højere grad skal sømme bekendtgørelsen op i selve loven, vil regeringspartierne ikke have noget imod det. Det er jo en drøm for enhver minister, at reformer, der gennemføres i ministerens tid, sidder så fast som muligt i lovparagraffer, så det er såmænd kun min naturlige beskedenhed, der har hindret mig i at gøre det endnu mere detaljeret, end det er gjort.

Til hr. Korneliusen vil jeg komme med nogle bemærkninger, og jeg vil kort gennemgå de indvendinger, han havde.

For det første siger han, at der er for mange bemyndigelser. Det har jeg lige svaret på. Hvis vi skal have færre bemyndigelser og flere præciseringer i lovteksten, så er jeg med på det. Så er det problem ryddet af vejen.

Dernæst siger han, at overgangen fra folkeskolen til gymnasiet bliver vanskeligere. Det kan jeg ikke med min bedste vilje se, men vi må have opklaret i udvalget, hvad det er, hr. Korneliusen tænker på.

For det tredje siger han, at der ikke sker nogen samordning af ungdomsuddannelserne. Nej, det må jeg bekræfte, det er jo på det punkt, der aldrig har været flertal her i tinget og i øvrigt heller ikke blandt gymnasiets egne folk, og det gælder, hvad enten man ser på lærere, rektorer eller elever; der har aldrig været flertal for den socialdemokratiske tanke, at man skulle harmonisere ungdomsuddannelserne. Det har der været ført mange debatter om, og jeg skal ikke rive op i det, bare nøgternt konstatere, at det er ikke noget nyt, at der ikke er flertal for den tankegang.

Jeg tror i virkeligheden, tiden løber fra den tankegang. Vi taler jo om, at de unge bliver tidligere modne, vi har givet dem tidligere valgret, de har værnepligt, osv. Hvorfor skulle vi ikke give dem den ret beskedne mulighed for specialisering, der ligger i, at de kan vælge mellem handelsskoler, tekniske skoler og gymnasier? Det afgørende er jo, at vi enten har fjernet eller er ved at fjerne blindgyderne, sådan at forstå, at uanset hvad man vælger, vil man kunne fortsætte til de videregående uddannelser. Jeg indrømmer, at HTX endnu kun har et beskedent omfang, men et af formålene med HTX var jo, at også de tekniske skoler skulle have en bredere

kanal til de videregående uddannelser for de elever, der ønsker det. I forvejen har vi jo teknikumuddannelsen, som er en sådan kanal.

Den fjerde indvending gik på, at eleverne fik en tilfældig og uensartet kompetence i gymnasiet. Det må altså skyldes disse 21,7 pct. af timerne, som går til valgfagene, for bortset fra disse meget begrænsede valgfag er der jo ikke tale om mindre ensartethed end tidligere, og jeg vil minde hr. Korneliusen om, at han jo selv har talt om, at vi skulle have plads til visse nye fag, at der skulle være mulighed for en fornyelse, osv. I øvrigt kan jeg ikke lade være med at tænke på, at hvis han ønsker en harmonisering med de andre ungdomsuddannelser, bliver det så ikke nødvendigt for en elev at have mulighed for at vælge lidt anderledes end gruppen? Bliver det så ikke nødvendigt f.eks. at gå med på tanken om, at et teknikfag og et økonomifag ligesom et filosofifag osv. kan være en frugtbar ting at have som en valgmulighed i gymnasiet? Hvis hr. Korneliusens svar er ja, må han jo acceptere, at der bliver en vis uensartethed. Jeg synes ikke, uensartetheden kan blive mindre, og det kunne være interessant at foranstalte en undersøgelse, hvorved man sammenligner uensartetheden i det, der er foreslået her, med den eksisterende uensartethed inklusive de 500 forsøg. Jeg tvivler på, at uensartetheden bliver større med det, der er lagt frem her, men det kan vi jo undersøge.

Den femte indvending gik på spørgsmålet om mellemtimer. Jeg kan oplyse, at vi meget gerne vil forsyne udvalget med papirer, som viser, at dette med mellemtimerne er et stærkt overdrevet problem, og specielt efter den ændring, der nu er foretaget, er det blevet til et næsten mikroskopisk problem. Alle elever vil kunne forlade skolen senest kl. 15.25, og hvis man ønsker det, kan man lave en model, så alle kan gå hjem kl. 14.30. Længere hen på eftermiddagen behøver skolen altså ikke at være. Men alt dette vil jeg meget gerne forsyne udvalget med nærmere oplysninger om, for det har naturligvis interesseret mig meget, hvordan vi kunne undgå denne for lange skoledag.

Den sjette indvending gik på, at vi fastholdt de 28 elever som en mulighed i første gymnasieklasse. På det punkt står der intet i forslaget, eller rettere sagt: det skal forstås på